

LBRIS

We know
books

Petale
CU
AROMĂ DE *vanilie*

Povestiri historical romance

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2023

Privirea îmi zboară instinctiv spre orhideea de vanilie din ghiveci. În fiecare zi, când udam florile, îi povesteam despre viața pe care o duc alături de cel mai bun prieten al lui. Și știam că el este fericit, pentru că an de an, florile noastre înfloreau mai frumoase. I-am dus dorința la bun sfârșit și, împreună cu soțul meu, am făcut cinci copii frumoși și sănătoși.

– Firește că o fac, răspund. În fiecare zi a vieții mele! Acum, gata, la somn! Bunicul deja a adormit pe fotoliu și știm cu toții că mâine se...

– Va trezi cu dureri de articulații, spun toți în grup, făcându-mă să râd.

Aștept ca fiecare să plece spre camerele lor, după care mă ridic din scaun, aplecându-mă peste cel al soțului meu. Îi depun un sărut pe frunte, iar ochii lui se deschid.

– Te iubesc, îi șoptesc.

– Și eu te iubesc, Valeria! Mai mult în fiecare zi!

Cuprins

<i>Ms. Vanila</i> – Maria Philip	5
<i>Ducesa de Vanilie</i> – Cătălina Pană	31
<i>Sweet Orchid</i> – Corina Lupu	57
<i>Despre cum domnișoara Berzescu a învățat să facă prăjituri, iar domnul Bathory - să roșească</i> – M. K. Lynn	73
<i>Mon Petit</i> – Morgan Hexner	95
<i>Flacăra unui dansator</i> – Agape F. H.	115
<i>Primul dans</i> – Elena Druță	129
<i>Parfumul unei epoci</i> – Mihaela Anghel.....	143
<i>Iubirea lui Țarălungă</i> – Ioana S. Bogorodea	159
<i>Fiul degustătorului din Egipt</i> – Aurelia Chircu	169
<i>Catharsis</i> – Marius Andrei	185
<i>O tragedie la Curtea Tudorilor</i> – Delia Mitroi	211
<i>M-ai găsit printre ruine</i> – Andrada Rezmuveș	237

Anul 1861...

– Nu mai vreau să mă întorc la Sandhurst!¹ protestează pe un ton ridicat Harry Jones Taylor Junior.

– Te-am trimis acolo să te fac om! strigă ducele, în timp ce lovește biroul masiv din lemn de nuc, cu pumnul strâns, tremurând de nervi vizibil.

– Am anunțat-o pe mama că mă întorc la Londra, la ea!

– Nu voi decideți!

Tânărul trânteste ușa și se repede nervos pe holul întunecos, aproape doborând-o pe menajera grăsuță, dar mică de statură, care ștergea praful de la pervazul unei ferestre și trăgea cu urechea la cearta celor doi.

Tot el lovește cu aceeași înverșunare ușile care duc pe terasa din spatele reședinței de vară a tatălui său, de la periferia districtului Kew².

Afară se lasă seara și răcoarea. Harry calcă straturile cu flori mărunte fără milă.

La un moment dat, observă o umbră printre copaci.

– Stai! strigă el.

Însă ființa nu se oprește.

Pornește după ea, dar în curând îi pierde urma.

¹ Royal Military Academy Sandhurst (RMAS), cunoscută mai simplu ca Sandhurst, este academia militară a Armatei Britanice, centrul de pregătire pentru ofițeri, aflat în orașul Sandhurst, Berkshire, la aproximativ 55 km de Londra.

² Kew este un district din cartierul londonez Richmond upon Thames. Kew este locația Grădinii Botanice Regale („Grădinile Kew”), acum un sit al Patrimoniului Mondial, care include Palatul Kew.

Îi e ciudă. I-a observat doar rochia ușoară, de culoarea cerului, și pletele de nuanța mierii.

Respiră greoi. Ce servitoare nu i-ar asculta porunca de a sta pe loc? A crezut că le cunoaște pe toate.

A doua zi, cum se trezește, se îmbracă în grabă și iese din dormitorul său. Plănuise ca dis-de-dimineață să plece spre capitală, până ce tatăl său nu îl va trimite legat la Academie, înapoi. Nu mai vrea să se întoarcă acolo. Nu îi plac rutina zilnică, antrenamentul și orarul strict, trezirea cu noaptea în cap, lipsa totală a comodității căminului părintesc, absența de la baluri și a ieșirilor la club cu care era obișnuit pe când stătea cu mama sa în capitală.

Însă, toată noaptea l-a bântuit acea tânără cu pas ușor, care s-a furișat ca o umbră printre copacii de pe domeniul tatălui său.

Intră în bucătărie ca o furtună.

– Vreau să se prezinte în fața mea servitoarea care aseară mi-a ignorat porunca și a fugit de mine!

Cele două femei trecute de prima tinerețe, durdulii, se privesc încruntate.

– Ce servitoare, domnule? îndrăznește să întrebe una dintre ele.

– Cea care aseară m-a făcut să fug după ea...

– Nu știm despre cine vorbiți.

– Blondă, păr lung, îmbrăcată într-o rochie subțire, de vară..., continuă el descrierea.

– Nu cunoaștem o asemenea servitoare, se apără cea de-a doua femeie.

Se înfurie și mai tare. Dar își amintește un mic detaliu care până atunci i-a scăpat.

– Avem o mătă cu pisoii?

– O pisică albă? îl corectează discret una dintre bucătărese.

– Nu știu ce culoare are, dar am observat un pui alb-gălbui în brațele fetei.

– Alb-murdar! spune femeia. Le place să se joace în praf.

– Deci, cunoașteți fata!

– Nu știu cine e fata aceea, dar pisica e a noastră, și are trei pisoiași. Avea patru, dar pe unu l-a prins dulăul, când a scăpat din lanț.

Pleacă nesatisfăcut. Cum o va găsi dacă nimeni nu știe cine e? Dar ce străin ar putea să intre neobservat pe domeniul tatălui său? Și-o amintește încă o dată, atât de... ireală.

Iese din conac și se afundă în pădurea unde, cu o seară înainte, a văzut-o. Merge o vreme, cu atenția ascuțită.

Când pierde speranța să mai dea peste o ființă omenească, aude mișcare. Se ascunde după un copac cu trunchiul gros și așteaptă.

În depărtare o tânără într-o rochie ușoară, roz-pal, care îi lasă gleznele descoperite, fuge, urmărind ceva prin iarbă. Buclele aurii, care îi ajung până la mijlocul spatelui, îi flutură în adierea vântului.

Ce ciudățenie! Dar atât de... frumoasă! O fi o ființă din altă lume?

O urmărește o vreme, copleșit de frumusețea ei.

Nu-l aude când se apropie, concentrată la culesul florilor din poieniță.

– Ești pe teritoriul meu și, din câte știu, nu mi-ai cerut voie să culegi rod din acest pământ!

Fata își ridică speriată privirea și doar atunci îl vede. Ochii ei mari sunt mai albaștri decât cerul.

Tânărul amuțește când îi vede fața palidă și atât de surprinsă.

Ea se ridică brusc și, întorcându-se pe un picior, fuge mai repede ca o căprioară... i se pare lui, buimac încă de la privirea aceea copleșitoare. Până să se dezmeticească, fata a dispărut.

Cine e? Și de ce a fugit așa? Fără să spună nimic. Acum unde să o mai caute?

***

S-a informat a cui era domeniul alăturat și e pregătit să facă o vizită la conacul proprietarului. A trecut o săptămână de când a văzut-o pentru prima dată. Din ziua aceea, în care a urmărit-o prin pădure, nu a mai întâlnit-o, chiar dacă a căutat-o și a așteptat să apară.

Trăsura trece de gardul zidit, cu modele ciudate, rupte parcă din povești cu zâne. Cine ar putea face un gard de genul acela? Din loc în loc sunt statui sculptate cu ființe supranaturale. Vehiculul cu blazonul familiei sale se oprește în fața clădirii cu o arhitectură ireală, la fel de ciudată ca tot ce a văzut pe drum după ce a intrat pe domeniul vecin.

Coboară și rămâne nemișcat, cu privirea blocată pe zidurile acoperite parțial de liane.

Un bărbat îmbrăcat simplu îi aleargă în întâmpinare.

– Cine sunteți, domnule? Și cu ce intenții ați venit?

Își dă seama că e doar un angajat.

– Îl caut pe Lordul William Carter. Sunt Harry Jones Taylor Junior, tatăl meu este ducele... cu același nume.

Nu are de ce să explice unui servitor cine este și cu ce intenții a mers acolo.

– Stăpânul știe că îl căutați aici?

Servitorul pare uimit.

- Nu. Sunt vecinul vostru.

- Nu cred că sunteți. Noi ne cunoaștem vecinii. Și nu vin niciodată aici. Stăpânul nu permite străinilor să-i calce teritoriul.

Ridică o sprânceană. Cu atât mai mult, îi va cere plată pentru că o servitoare de acolo a călcat pe teritoriul său.

- Am o treabă urgentă de rezolvat cu stăpânul tău!

Vrea să treacă de servitor, dar acesta se postează din nou în fața lui și îi blochează calea.

- Dacă stăpânul nu știe de dumneavoastră, mai bine ați pleca.

- Dacă tot e acasă stăpânul, spune-i că vreau să vorbesc cu el! ridică tonul vocii.

- Nu cred că va dori...

- Du-te și spune-i că am o treabă urgentă cu el!

Omul renunță să-l mai contrazică și se îndepărtează, ocolind clădirea.

Așteaptă o vreme, privind arhitectura uimitoare din fața lui. În acea casă cu siguranță trăiește, sau a trăit, o mică zână.

Un bărbat la fel de înalt ca el, dar mai lat în umeri, cu o atitudine impozantă, se apropie cu pași mari și apăsați. Chiar dacă hainele îi sunt simple, cu mânecile cămășii suflecate deasupra coatelor, își dă seama că are un statut aparte acolo, după atitudine și postură.

- Urcă în trăsură și dispari de aici! sunt cuvintele cu care îl întâmpină individul, cu o privire dură, care îl săgetează din niște ochi ciocolatii, întunecați ca noaptea fără stele.

Chiar dacă e obișnuit cu ofițerii și cu ordinele, face un pas în spate, speriat.

- Sunt Harry Jones Taylor Junior!

- Știu cine ești! Mi-a transmis John!

- Îl caut pe Lord William Carter pentru o problemă importantă, insistă tânărul.

- Spune repede, apoi cară-te!

- Cine sunteți?

- William Carter!

Harry rămâne blocat pentru câteva clipe.

- Doresc să vorbesc cu seniorul!

- Eu sunt seniorul!

- Cum așa?!

- Ai spus că ai o treabă importantă să îmi transmiți! Spune repede și nu mă mai reține!

Chiar dacă nici în acea clipă nu e convins că bărbatul din fața lui ar trece de 30 de ani, se hotărăște să îi spună de ce a venit.

- Caut o fată... tânără..., se bâlbâie încurcat.

- Fetele sunt tinere, de obicei! i-o taie individul.

- Așa e! își drege vocea. Caut o tânără care mi-a călcat pământul...

- Cam vag... Oamenii calcă pe pământ, nu se deplasează în alt fel, decât dacă sunt călare sau într-o trăsură!

Inspiră adânc, strângând din pumni, iritat de ironiile lui.

- Fata are păr lung, blond!

Pentru o clipă lordul tace, dar nu-l scapă din privire.

- Caută atenție în altă parte! Aici nu avem așa ceva!

Vrea să mai spună ceva, dar individul îi arată trăsura. Își dă seama că nu are cu cine să se înțeleagă. Se hotărăște să plece. Dar e convins că acolo se ascunde micuța zână, cu buze ca zmeura coaptă.

Trăsura se îndepărtează, iar el rămâne căzut pe gânduri. Trebuie să o găsească!

Dar cum poate fi Lordul William Carter atât de tânăr? Nu crede că îi despart mai mult de zece ani.

A doua zi, dis-de-diminează, sare gardul nu prea înalt. Se furișează prin grădina plină cu pomi. Auzise că lordul e în relații apropiate cu familia regală, făcând parte din grupul exclusivist al botaniștilor care au în îngrijă Kew Gardens. Dar atât de tânăr? Ceva nu i se pare logic în toată povestea.

Se apropie de o construcție de sticlă. Știe ce e o seră, dar nu a vizitat până atunci una. Iar aceasta este destul de mare pentru ce a crezut el că poate fi o seră - o clădire cu o încăpere nu mai mare decât un dormitor.

Ușa este deschisă larg. Pătrunde, atent la zgomotele din jur. L-a văzut pe lord plecând cu trăsura.

O tânără cu părul auriu, prins într-un coc neglijent, purtând o rochie albastru-pal, cu gleznelor descoperite, destul de scurtă pentru cerințele sociale, îngrijește niște flori viu colorate din fundul clădirii. Se apropie cu grijă, să nu fie auzit.

- Cum poate o ființă atât de delicată să-mi calce teritoriul, fără să fie observată?

Fata se întoarce speriată și își ațintește ochii în privirea lui de prădător.

De aproape e și mai frumoasă. Cum se poate să nu știe că alături de domeniul lor trăiește o ființă atât de seducătoare? O vrea pentru sine!

Parfumul dulce care o îmbracă pe frumoasa nimfă ce îi stă în față îi îmbată simțurile.

- Am uitat să mă prezint. Sunt Harry Jones Taylor Junior și locuiesc pe domeniul alăturat.

Fata continuă să tacă, ținând mâinile murdare de pământ departe de șorțul care îi protejează rochia.

- Care e numele tău?

Ea dă din cap, apoi fuge.

Tânărul se dezmeticește cu greu. Rămas singur în fața rafturilor cu flori care îți răpesc privirea, se întrebă ce a greșit? Privește frunzele cărnoase înfipte pe o tijă din care crește o altă tijă secundară, bogată în flori viu colorate. Se apropie și citește eticheta uneia dintre ele: Phalaenopsis - familia Orchidaceae. Celebrele și atât de căutatele orhidee! A auzit de ele, dar nu a văzut vreuna vreodată. Mirosul acela dulce care era în preajma fetei încă persistă destul de tare în aer. Se apropie și mai mult de flori, ca să le adulmece, dar acestea nu au parfum. Privește în jur și printre minunile multicolore observă o plantă care se cațără pe peretele acoperit cu plasă, ca o liană, pe care sunt prinse niște flori galbene, mult mai mici decât restul orhideelor și care acum par închise. În unele zone, în loc de flori sunt niște păstăi. Rupe una care pare uscată și vrea să o deschidă.

- Domnule! aude glasul unui bărbat din spatele lui. Nu aveți voie să intrați aici!

Când se întoarce, dă cu ochii de servitorul din ziua anterioară, care l-a întâmpinat la trăsura.

- Eram cu fata...

- Nu aveți voie să vă apropiați de Ms. Vanila fără aprobarea Lordului William Carter!

- Ms.?! repetă el mirat.

- Acum vă rog să plecați până nu se întoarce lordul!

- Cred că domnița ar dori să vorbească cu mine!

- Eu sunt convins că nu ar dori așa ceva! spune servitorul apăsător.

Se înfurie. Cum își permite un slujitor să îi vorbească în acel fel?

- Dar cine e Lordul Carter pentru domniță?

- Este tatăl ei!
- Nu se poate!
- Vă rog să plecați! Ați speriat-o pe Ms. Vanila. Nu cred că va fi o idee bună să fiți găsit aici de către lord!
- Dar doresc să vorbesc două vorbe cu Ms...
I se părea atât de ciudat acel nume. Nu a mai auzit un asemenea nume până atunci.
Dar este nevoit să plece.

În ziua următoare o urmărește din nou. Observă că fata nu vorbește cu nimeni. Toată noaptea a visat doar la ea. O dorește nebunește! Și e în stare să calce peste cadavre ca să o aibă.

Pândește momentul în care să o prindă singură. Pătrunde în sera misterioasă și o vede din nou în acea parte cu orhidee.

Apropiindu-se, parfumul aromat al florilor mărunte îi umple nările și apoi plămânii.

- Plecăciune, frumoasă domniță!

Face o mică reverență în fața ei.

Tânăra îl privește uimită, apoi roșește. Dar rămâne tăcută.

- Aș vrea să-ți aud glasul cristalin...

Ea scutură capul.

- De ce nu îmi vorbești, frumoaso?

- Ce cauți aici?! se aude vocea furioasă a lordului.

Însă fata sare între ei și scutură capul. După ce lordul se liniștește puțin, își îndreaptă atenția asupra musafirului nepoftit.

- Ms. Vanila nu poate vorbi. Și nu ai permisiunea mea să te apropii de ea.

- Am venit la domnia ta să îți cer permisiunea să o curtez. Îmi place foarte mult fiica domniei voastre și aș dori să ne cunoaștem mai bine.

- Băiete, nu ai auzit? Vanila nu poate vorbi. Și e prea tânără ca să fie curtată.

Fata stă întoarsă cu spatele la tânăr, cu capul plecat. Când tatăl ei o privește, îi vede lacrimile. I se înmoaie inima și expiră lung. Știe că greșește că se lasă influențat de ea, dar nu i-a putut refuza nimic niciodată.

- Vanila e o fată care a fost crescută altfel... din cauza problemei sale. Dacă îi vei face rău, îți voi rupe gâtul! îl atenționează pe tânăr.

Faptul că e mută nu îi face plăcere, dar acum are permisiunea de a se apropia de ea. Trebuie să profite de situație. Fata, chiar dacă mută, tot e o femeie extrem de frumoasă și foarte bogată. S-a interesat, iar Lordul William Carter este dintre cei mai înstăriți nobili londonezi, făcând comerț cu boabe de vanilie, aduse din Mexic, unde se pare că are o plantație din orhideea respectivă. Și nu s-a înșelat în privința vârstei lordului, care nu are mai mult de 30 de ani. Ceea ce nu a putut descoperi este cum a ajuns acea fată să fie fiica lui.

Îi surâde ideea de a-l demasca pe încrezutul acela și de a profita de naivitatea fetei. Nu poate să se căsătorească cu o mută ciudată.

Lordul sărută fruntea fetei și se îndepărtează.

Tânăra își șterge fața de lacrimi, apoi se întoarce cu un zâmbet fermecător către străin. Îi prinde brațul și iese cu el din seră.

El se lasă dus, învăluit de parfumul dulce... chiar și după ce s-au îndepărtat de flori. Își dă seama că mirosul acela provine și de la ea.

- Miroși minunat, îi spune fetei, îndreptându-se spre grajduri.

Vanila scoate dintr-o boxă un cal alb pe care îl mângâie cu afecțiune. Iapa se supune, fără urmă de împotrivire. Apoi scoate

din altă boxă un armăsar masiv, gri. Înșeuază caii sub privirea uimită a tânărului, care nu s-a așteptat ca o ființă atât de firavă să știe să pregătească niște cai pentru o plimbare, apoi îi pune hățurile armăsarului.

Încalecă amândoi și pornesc în galop. Fata îi arată cele mai frumoase locuri ale domeniului. Chiar dacă el își dorește să se apropie mai mult, fizic, tânăra e precaută și mereu îl evită.

Timpul trece uimitor de repede, iar când se lasă seara, cei doi se despart cu promisiunea ca a doua zi să se vadă din nou.

Zilele se repetă.

Vanila îl plimbă pe tot domeniul tatălui său, iar tânărul își dă seama că lordul își adoră așa-zisa fiică (pentru că e convins de faptul că nu e fata lui naturală). Lordul Carter a dat ordin să se ridice acele ziduri și statui pentru ea, schimbând totodată și arhitectura conacului.

Însă Harry trebuie să plece cât mai curând la mama sa pentru că ducele, tatăl lui, face presiuni tot mai mari pentru a se întoarce la academie.

Dacă dorește să se înfrupte din dulceața trupului ei, va trebui să o facă cât mai repede.

Într-una din zile, pe când erau la plimbare printr-o pădure, se apropie de ea și o cuprinde pe după mijlocul subțire. Fata încearcă să se împotrivescă și să se elibereze din strânsoare.

– Nu-ți fie teamă, frumoaso. Îmi plac! îi spune cu privirea fixată în a ei.

Vanila roșește. Se apleacă și îi acoperă gura cu un sărut flămând, mișcându-i buzele fără milă.

Fata rămâne nemișcată, dar sărutul lui nu îi face plăcere. I se pare agresiv, ca și toată atitudinea lui. Se eliberează cu greu

din strânsoarea brațelor sale. Apoi fuge la cal și se îndepărtează în galop.

Tânărului îi pare rău că nu a reușit mai mult de atât... Dar poate, pentru moment, e suficient. Nu vrea să o sperie.

În ziua următoare este așteptat de servitor, care îi cere să plece.

– Doresc să vorbesc cu Ms. Vanila!

– Ms. Vanila nu vrea să vă vadă!

Se simte ofensat. Cum poate acea fată să îl refuze tocmai pe el?! E unul dintre cei mai doriți burlaci! Doar că tatăl său nu are de gând să îl lase să se căsătorească înainte de a termina studiile militare.

Pleacă furios, dar hotărât să se răzbune.

După câteva zile în care a pus la cale un plan, se întoarce la domeniul Carter.

– Vreau să vorbesc cu lordul! îi spune hotărât servitorului care îi iese în cale după ce trăsura oprește în curtea pietruită din fața conacului.

– Stăpânul ia micul dejun.

Trece pe lângă servitor, care îl urmează disperat.

– Nu aveți voie să intrați!

– Am ceva urgent să îi spun stăpânului tău!

Intrat în salonul spațios, de la primul nivel al clădirii, privește încurcat în jur. Se pare că nu a nimerit unde trebuia.

Din cauza gălăgiei, lordul se ridică de la masă, făcându-i semn Vanilei să rămână pe loc.

– Ce dorești? apare în spatele noului venit.

Tânărul ridică bărbia și scoate pieptul înainte.

– Vreau să vă aduc la cunoștință că eu și Vanila am întreținut relații intime...